

Anteckningar till Ramsbergs Baptistförsamlings sjuttioårsjubileum i Bäckegruvan den 16 september 1956

Efter wi nu wet att HERREN är fruktandes, fare wi sakta med människorna; men i Gud äre wi uppenbare; jag hoppas, at wi ock äre uppenbare uti edor samwet.

2. Kor. 5:11. Ur en gammal bibel tryckt på Brittiska och utländska bibelsällskapets bekostnad år 1846.

Med vilken glädje har jag inte studerat denna församlings protokoll! Det har varit något av fest för hjärta och sinne. En fläkt av äkta mänsklighet men också av äkta kristendom slår emot en från dessa blad, som ofta knapphändigt – ibland allt för knapphändigt – tecknar gången av några heliga människors vandring genom tiden mot evigheten.

Men i all sin knapphändighet säger oss emellertid dessa paragrafer så oändligt mycket om dessa människor, deras karaktär, deras kamp och framför allt om deras målsättning i livet.

Det är med tanke på detta, som jag valt att citera 2 Kor. 5:11 ur en gammal översättning: *Efter wi nu wete, at HERREN är fruktandes, fare wi sakta med människorna!* Jag tycker nämligen att detta uttryck på ett särskilt sätt äger sin tillämpning på denna församlings historia. Den har farit sakta med människorna. Ofta finner man i dessa gamla protokoll uttryck, som vittnar om en verklig nöd för människorna och denna nöd tar sig uttryck i ett själavinnarenit, som är rent av rörande. Oupphörligt genljuder genom protokollen ord, som ger uttryck för en djup och innerlig längtan efter att få uppleva förnyelsens under, att få uppleva uppfyllelsen av anden och så bli skickliggjorda för de *”de heligas tjänareärv i ljuset”*, som den store aposteln Paulus uttrycker det. Målsättningen är klar: Man vill på grund av ett gudomligt uppdrag vinna människorna för Gud. Man ser med stor medömkan på sin samtids människor, man vill fara sakta fram med dem och rädda dem undan ”pådrivaren” för att tala med Jakob Böhme.

Dessa gamla blad, och mot slutet av denna i period, nya, vittnar enstämmigt om, att man har varit, och alltjämt är, medveten omsatt det är kärlekens röst, som allena förmår att uttrycka den Eviges kallelse till olyckliga människobarn, som förrirat sig i denna världens snårskogar. Ramsbergs lilla baptistförsamling har varit en kärlekens röst i sin samtid, en röst som kanske ofta överröstades av denna världens högröstade livsuttolkare och livsnjutare, men en röst som aldrig har kunnat tystas ner. Ett under är det inför våra ögon, att församlingen lever, och alltjämt har den ett budskap till människorna i vår samtid och i vår bygd, ett kärlekens budskap från kärlekens Gud. Och som alltid samlar sig budskapet i den oerhörda brännpunkt i vilken både Johannes Baptisten och Jesus Frälsaren samlade sitt budskap:

METANOEITE!

Gören sinnesändring!

Och låt oss nu se litet på ett och annat, som kan vara av intresse ur Ramsbergs Baptistförsamlingens intressanta historia!

I begynnelsen skapade Gud - - - - -

Även en liten församling som den här i Ramsberg är en Guds skapelse. Och det är skapelsefläktar över de första, gulnade protokollbladen. Församlingsbildandet ägde rum i Oxgruvan den 19 sept. 1886 och leddes av föreståndaren för Aspa Baptistförsamling¹, predikanten Gustaf Eriksson.

Han var en mycket färgstark personlighet och dessutom en folktalare av rang. Eriksson var pionjär i den baptistiska rörelsen inte bara i Aspa utan också i de här bygderna. Urkunderna berättar, att det fanns en liten friförsamling här innan baptistförsamlingen bildades. I denna församling fanns det några, som genom att studera Guds ord under bön om Andens ledning kommit till den övertygelsen, att barndopet saknade stöd i Skriften. Som de hade hört talas om Gustaf Eriksson och hans framgångsfulla arbete i Aspabygderna, satte de sig i förbindelse med honom. Han undervisade dem ytterligare i de Heliga Skrifterna. 40-årsberättelsen nämner om en predikan, som Eriksson höll vid ett tillfälle över Luk. 7:11-15. Fyrtioårsberättelsens författare säger att: *"talaren bringade sina åhörare i verklig dödsångest"* med denna predikan och att: *"hela församlingen synes ha badat i tårar"*. Ett vittnesbörd om predikantens förmåga att levandegöra sin framställning.

Inte alltid "tog" det på samma sätt. Jag har hört gamla berätta, att han en gång höll på att få stryk av några förargade karlar, som hade gömt sig i skogen uppåt Morskoga. De var från Aspabygden och hade tänkt "ta" Eriksson, när han kom åkande uppåt Ramsberg, dit han skulle för att ha möte. I början gick Eriksson alltid till fots, men kunde så småningom genom vänners hjälp köpa sig en häst och en vagn. På något egendomligt sätt kom Eriksson emellertid förbi sina vedersakare. Man har berättat, att karlarna rent av fick en uppenbarelse, en änglasyn, som kom dem att förstå, att Eriksson var en gudsmän, och de hade sedan skyndat sig hem genom skogarna var och en till sitt. I "Men himlen är blå" utkommen i Örebro 1949 har jag sökt att skildra händelserna i samband med Erikssons verksamhet i Aspa, och jag kan ju tillägga, att gamla som mindes Eriksson har vitsordat min skildring som autentisk.

Men Eriksson inte bara predikade, han döpte också de dopsinnade. Och det var dessa, som bildade Ramsbergs Baptistförsamling den 19 sept. 1886. Nämnda år var framgångsrikt för Eriksson. Han döpte då ett 20-tal och 15 av dessa utgjorde stommen i den nybildade församlingen.

Det var en gripen skara, som den här dagen så hade samlats i Oxgruvan. Eriksson framställde frågan huruvida de församlade ville *"tillhöra den Baptistiska församlingen och följa Guds ord till alla delar"*. En fråga som enhälligt bejakades av de församlade, varefter de fattade varandras händer och gemensamt med br. Eriksson nedkallade Guds välsignelse över sig.

Föreståndare för den nya församlingen blev Gustaf Eriksson. Vice blev Per Erik Wikström, Oxgruvan, som även skulle tjäna som diakon. Jämte honom utsågs två andra till diakoner nämligen Johan Erik Pettersson från Grimsjö och Karl Erik Jansson från Rävsnäs. Sekreterare

¹ Därmed kom Aspa Baptistförsamling att kallas "moderförsamling" till "dottern" i Ramsberg. (Ströman)

blev Johan August Gustavsson från Oxgruvan och kassaförvaltare blev Anders Eriksson, Sunsängen² (Sundsängen?).

Det är alltså August Gustavssons anteckningar, man har att gå efter, när det gäller att teckna församlingens historia i sin begynnelse. Och här ska sägas några ord om församlingens förste sekreterare.

August Gustavsson synes ha varit en ganska ovanlig man. Han var rikt begåvad, utrustad med en ovanlig förmåga att kunna iaktta och sedan ge liv åt sina iakttagelser. Han är så trevlig vännen August. Han skriver ovanliga protokoll, inte bara monotont upprepar vad som beslutats vid mötena utan han ger också rum för reflexioner och kommentarer, som är högst belysande och värdefulla. August Gustavsson är så äkta mänsklig och på samma gång så djupt andlig, att han både vågat och kunnat ge uttryck för sin personlighet i dessa högst intressanta protokoll.

August Gustavsson berättar om de ämnen Gustav Eriksson predikade över vid sina besök. Den 14 nov. 1886 var ämnet "Frid", "*Och den gode Guden fuktade våra hjärtan med Andens duggräng så vi kände oss alla glada*", säger han. Den 26 dec. -86 var ämnet: "Den renhjärtade", vilket Gud välsignade med sin närvaro. "*Frid o. glädje andades i församlingen till dess belåtenhet*", lyder kommentaren här. Vid ett annat tillfälle anmärker han, att församlingsmedlemmarnas ögon tårades, "*medan ordet tog sig väg till hjärtat*". Den 25 maj berättar han om en broder som avlade bekännelse för dop och församlingssamfund. Baptistandens "*milda utseende och hans allvarliga stämning gjorde ett djupt intryck på åhörarnas hjärtan*," heter det. Vid ett annat tillfälle säger han, att "*Gud med sin ande var närvarande och fröjdade våra hjärtan med himmelska minnen*". "*Sedan gingo Församlingens medlemmar med stor fröjd hem*," heter det i ett annat sammanhang. Vid ett tillfälle berättar han om en diskussion, som kom till stånd i församlingen. "*Men den avlöpte med den största välsignelse. Frid och glädje var rådande och många hjärtan jublade tack och lov till Gud, alla goda gåvors givare*," säger han. Sannerligen, så har man ledsamt nog inte kunnat säga om alla diskussioner i Guds församling på jorden! Den 30 okt. 1887 hade man ett samtalsmöte vid Åsen³. Då sårades mångt samvete av det budskap, som Gustav Eriksson frambar. "*Men*", skriver församlingens sekreterare, "*som Herren alltid är god, gav han en dag till, på vilken vi fingo salva att läka samvetets sår med*". Vid samma tillfälle talar han om, att "*ordet duggregn fuktade våra hjärtan så att vi alla med gott samvetes vittnesbörd både inför Gud och varandra kunde fira Jesu döds åminnelse*". August Gustavsson avslutar alltid sina protokoll med en bön eller en önskan eller bådadera. "*Gud föröka sin Församling med mera tro och kraft! Och en ännu mera innerlig, brinnande kärlek till Herren och varandra beder dess tjänare och sekreterare August Gustavsson*," avslutar han årsmötesprotokollet 1887.

Från början intog nattvardsstunderna en framträdande plats i församlingens liv. "*Under djup vördnad firade vi Jesu döds åminnelse*" heter det gång på gång. Vördnad inför det heliga mysteriet och innerlig glädje över den välsignelse, som mysteriet bringade, kännetecknade dessa stunder.

Under de första åren arbetade en syförening inom församlingens rāmärken. Och den synes ha gjort en god insats för församlingens bästa ekonomiskt sett. Man höll syföreningsauktioner

² Sunsängen är gårdens officiella namn ännu 2007, men uttalas av lokalbefolkningen som "Suns-ängen" (Ströman)

³ Fastighet på Gammelbo Gård, i vägskälet mot Resta (Ströman)

och dessa var något av folknöje på den tiden. Inte blev väl det ekonomiska resultatet så överväldigande i våra ögon, men 65-70 kr. var pengar på den tiden. Madam Bark hette en kvinna, som synes ha varit både målmedveten och andlig. Hon förestod syföreningen och betydde åtskilligt både för denna och för församlingen.

Barnen kom tidigt i blickpunkten för den unga församlingen. Årsmötet 1897 valde man nämligen en söndagsskolföreståndare. Han hette C. Eriksson och var fr. Bråten⁴. Sekreteraren skriver att Församlingen hade att tillse honom med hjälp i sin uppoffring i detta betydelsefulla arbete.

Gustav Eriksson slutade sin gärning som föreståndare för Ramsbergs Baptistförsamling 1899. Därefter blev en br. G. Nygren föreståndare. Men hans gärning blev inte långvarig. Redan efter ett år valde församlingen ny föreståndare. Adolf Jansson hette han. Han var mannen med den välvårdade och sirliga stilen, en öppen natur, karaktärsfast och punktlig. Han var inte den folktalare som Eriksson var, men hans förkunnelse var innerlig och värmande. Han begärde vid ett tillfälle – och fick – två månaders tjänstledigt för att besöka en annan församling som provpredikant! Något för våra församlingar att tänka på tycker jag. Ty vilka misstag har inte begåtts då man kallat predikant efter ett par korta predikningar vid ett hastbesök!

Bland predikanter, som på detta tidiga stadium besökte församlingen, skulle jag vilja nämna: en broder Kåberg, som lär ha haft något av Bergslagens malm i sin stämma, den eldige men blide Karl Hane, distriktpredikanten J. A. Malmkvist vars förkunnelse andades både trygghet och rymd. Bröderna Sjöström, Storå och Pettersson fr. Stripa, som biträdde Eriksson vid församlingsbildandet, kom även i fortsättningen på besök nu och då.

Bland dem som denna tid besökte församlingen skulle jag särskilt vilja nämna Hanna Inge fr. Järnboås. På ettårsdagen av församlingsbildandet hade man anordnat en högtid, och protokollet förtäljer oss, att Hanna Inge *"med den nåd Gud gav henne uppmuntrade de närvarande med sång"*. Hon sjöng till gitarr, har hon berättat mig och det väckte ett visst uppseende på den tiden. Hon blev ju sedan en av pastor Ongmans första evangelister, gifte sig sedan med handlanden Johansson i Järnboås. Jag hade glädjen att känna dem båda. Och vid ett besök i deras hem för många år sen, berättade hon litet om sina minnen från den tiden hon brukade besöka de här bygderna emellanåt. Hon sa bl.a. att det rådde en förunderlig värme och kärlek bland vännerna här uppe i Ramsberg, ett förhållande som i stort sett har varit rådande genom alla åren tills nu.

Någon gång kunde nog tvister förekomma, vilket även protokollen vittnar om, men det var ytterst sällan och aldrig allvarliga eller djupgående tvister. Den ärlige August Gustavsson har också nämnt om detta i sina protokoll. Han skriver om en tvista att den inte alls bottnade i strid om *"lärobegrepp eller en delad uppfattning af Guds ord, utan till största delen i okunnighet o. i småting som icke kan anses värt att nämna"*. Så har det nog varit för det mesta i sådana fall. Och dock talar protokollen längre fram om, att det kunde förekomma, att medlemmar uteslöts på grund av annan uppfattning i läran än den i församlingen vedertagna.

Märkligt nog var året 1887 inte utmärkt av några större segrar. Men vännerna arbetade frimodigt vidare, trots att de yttre framgångarna var mindre än startårets. Och man var glad för de som kom. Man var glad, om det så var bara en och annan som kom. *"Måndagen den 16*

⁴ Fastighet i södra änden av Gammelbo ängar (Ströman)

finge vi följa en gammal enfaldig gumma till vattnet", heter det i ett protokoll och det var ett stort tacksägelseämne.

Det hände att Gud mötte sitt folk så att man aldrig glömde det. Om ett möte heter det - det är fortfarande br. August Gustavsson, som för protokollet: *"Sedan församlingen bildades har den icke mig veterligt haft ett sådant möte."* Och jublande segerviss tillägger han: *"Den dagen kom djävulen på skam i stort!"*

Allt emellanåt anordnade man kärleksmåltider, då man bjöd inte bara församlingens medlemmar utan även andra. En gång är angivet att 150 personer sålunda mättades vid en sådan måltid. Den avåts under jubel och under känslan av broderskapets okränkbara helighet. Man hade givetvis även bönemöten och bönelivet synes överhuvud taget varit friskt, och man verkade ivrigt för att stärka bönelivet mer och mer.

En ungdomsförening var under den första tiden verksam i församlingen och det ser ut som om yngre och äldre trivdes gott tillsammans. Den nye sekreteraren C. E. Andersson skriver rörande i ett protokoll så här: *"Sedan serverades kaffe af ungdomen för hela församlingen, som smakade väl, det för att en kärlekens hand har anordnat det!"* Varför orkar inte vi med en sådan välsignat "rar" anmärkning i våra ofta ganska snustorra referat!

Ett protokoll berättar om att man tog 25-öres inträde till en söndagsskolfest. Man hade inte så gott om slantarna då.

Och här passar det att säga ett ord om fattigdomen och nöden. I protokoll fr. 1893 berättas om en änka, Lina Pettersson, som uteblev från mötena. Vid företagen utredning om orsaken framkom det, att det var fattigdom och sjukdom, som hindrade henne. Hon hade bl.a. inga skor och församlingen beslutade att ta upp en kollekt till ett par nya kängor. En annan gång beslutar man att köpa ett täcke åt en av pensionärerna på fattiggården, detta med tanke på att den kalla vintertiden nalkades. Förtjänsterna var inte stora. I ett protokoll säges det, att man beslutade avlöna en predikant med 15 kr. i månaden!

Trots allt ser det ut som om man sällan nekade ge hjälpbehövande personer eller församlingar en hjälpande hand. Med rörelse ser jag att församlingen gav gåvor för kapellbyggen här och var i landet. Även min hembygd har blivit ihågkommen t.ex. "bönhuset", kapellet i Boxholm. Man deltog även i de gemensamma insamlingarna i stort sett. Så högtidlighöll man år 1898 Baptistsamfundets 50-årsdag och medverkade med en insamling. Ibland nekade man dock och en gång har en sådan paragraf fått en rolig formulering. Så här skriver dåvarande sekreteraren: *"...angående brefven till Filipstad långbanshyttan och ynglingaföreningen (Kampen) lämnas åt sina öden."* Församlingen tyckte det var av större behov att göra något för missionen inom landet!

Första gången församlingen tyckte sig ha råd att premiera söndagsskolbarnen var 1895, då det beslutades strax före jul att belöna flitiga barn med var sin bibel på söndagsskolans julfest.

1899 valde församlingen en kvinnlig sekreterare. Hon hette Frida Jönsson. Hon tycks ha varit en nitisk kristen och en varm bönesjäl. Ordet *bön* stryker hon alltid under i sina protokoll när det förekommer i olika sammanhang. Hon har en jämn och flytande stil och därtill mycket karaktärsfull. Frida är kvinna! Den 9 sept. 1900 beslutar man att ha en fest på dagen för församlingens tillblivelse. Och omisskänneligt kvinnligt kommer bekännelsen: *"Beslöts att vid*

årsfesten i sept. enligt sedvänja hafva den ousmbärliga kaffetåren med, och valdes J. Berggren att ställa med detsamma”.

Även nästa gång, valde man en kvinnlig sekreterare, Anna Rask. Namnet verkar vara som ”don efter person”, ty protokollen bär spår av en rastlös ande. Det är något av Markus-ande över henne. Hon skriver kort och rappt. ”Mötet öppnades av föreståndaren med att läsa ----- predikanten kommer att bo i ----- nästa möte hålls, mötet avslutades med bön” o.s.v.

Vi har uppehållit oss länge, kanske allt för länge, vid de första åren i församlingens historia. Men jag har gjort det med tanke på den stora betydelse dessa år har för hela den vidare utvecklingen. Jag har också sysslat ganska mycket med församlingens sekreterare. Detta också fullt medvetet, ty ofta blir de glömda i sådana här sammanhang och dock är det tack vare dem vi vet något om våra församlingars historia.

Jag fortsätter alltså denna nya avdelning med att framhålla vilken stor tillgång Edv. Ågren var som sekreterare och som betrodd man för övrigt. Han och hans familj välkomnades fr. Baggå den 11 dec. 1910. Han blev tydligen sekreterare med detsamma, ty han har själv skrivit protokollet vid ovannämnda församlingsmöte. Han skriver en något petig stil, men ändå tydlig och själva stilen utstrålar trots allt trygghet och vittnar för övrigt om ett synnerligen rörligt intellekt.

Ågren har skrivit församlingens 25-årsberättelse. Denna årsberättelse är av det mera ovanliga slaget, ty den är delvis avfattad på vers! Han minner om den oförlömmelige Gustaf Eriksson.

*”Men han, som sköt sanningens pilar
då här uppå trakten så hård
för femton år sedan han vilar
i Skinnskattebergs kyrkogård.
Vi sörja att döden fått skörda
så snart från vår ort.
Den hänsovnes minne vi vörda
hell honom för vad han har gjort!”*

Han minner också i sin berättelse om det oförlömliga väckelseåret 1895, då en pastor Rydén verkade i de här bygderna. Enligt Ågren upplevde församlingen sin största tid under detta första kvartssekel 1890, då den räknade 71 medlemmar. Han anmärker som särskilt anmärkningsvärt den här tiden, att inga lärostrider förekommit. ”Men inre strider ha nog förekommit någon gång, särskilt 1888” bekänner han ärligt och uppriktigt. Antalet medlemmar vid 25-årsjubileet var 40.

En stor fråga kom på tal den 20 april 1912. Då meddelades nämligen, att br. Gustav Larsson, Bäckegruvan skänkt församlingen en byggnadstomt vid Bäckegruvan.

Härmed aktualiserades en gammal fråga. Redan 1892 utsågs en kommitté bestående av br. Nygren, P. Wikström o. Johan Berggren att tala vid patron Tamm, Kloten om lokalfrågan. Men försöket misslyckades. Även ett annat försök strandade. Men nu som alltid avgjorde kärleken till Gud och bröderna saken till Guds rikes fromma. ”Genom välvilja och broderlighet från friförsamlingens sida fick församlingen härefter hava sina möten i den så

kallade drängstugan vid Granhult.” Ett förhållande som äger bestånd än i dag förresten. Förut hade man samlats i stugorna till möten.

Vid den här tiden var br. P. E. Wikström föreståndare. Han tjänade mellan åren 1900-1915. Han var en utomordentligt god föreståndare, som bar församlingens väl och ve på sitt hjärta. Han synes ha varit outtröttlig i sin omsorg om församlingens bästa. Och när byggnadsfrågan fördes på tal, sedan församlingen hade fått tomt - det var den 20 okt. 1912 - erbjöd han sig att lägga grunden för, hör och häpna, 80 kr! Byggnadsprojektet gick för övrigt löst på 555 kr. utom grunden naturligtvis.

Invigningen var en stor dag för församlingen. Kapellet invigdes den 4 jan. 1914. Riksdagsman Adolf Jansson och pastor Petrus Andersson, Skinnskatteberg, var högtidstalare. Det var riksdagsman Jansson, som i högtidsmötet på eftermiddagen genom bön och åkallan överlämnade kapellet åt Gud för sitt höga och heliga ändamål. Och så hade bygdens baptister äntligen fått tak över huvudet, en samlingspunkt och en utsiktspunkt, ty gudstjänstlokalen är ju bådadera.

Årsberättelsen för 1918 är skriven av Ågrens efterträdare A. Kinnander. Triumferande skriver ha *”att jubelbasunen har ljudit”* under det flydda året. *”Några har förstått dess klang och lämnat syndens slaveri”*, fortsätter han och noterar, att 15 trossyskon har blivit döpta under årets lopp. Vi får vidare veta, att Petrus Jansson tjänat församlingen under året. Och hans verksamhet hade som nämnts krönts med framgång. Han fick djupa försänkningar i bygden och det var med saknad, man tog avsked av honom, när han började sina studier vid Örebro Missionsskola. Br. Petrus Jansson bar Guds eld i sin själ, hans förkunnelse var överbevisande och uppbars alltid av innerlighetens oförfalskade lockton.

Nästa årsberättelse är skriven med en utomordentligt välvårdad och tydlig stil. Författare till denna är församlingens nyvalde sekreterare, syster Augusta Berggren. Hon kan förtälja att *”Herrens nåd har varit stor men än mer hans kärlek, som allt mer och mer har sammanlänkat oss till enhet och allt starkare kärlek till varandra”*. 7 lyckliga syskon har blivit döpta under året och man ser framåt med förtröstan. 1919 på hösten kom stud. Eric Dahl från Örebro missionsskola till hjälp i arbetet. Han tjänade under ferien och talade och levde sig så in i vännernas hjärtan, att de beslutade kalla den unge mannen till pastor. Dahl fann det vara Guds vilja att bejaka kallelsen och den 1 dec. 1920 blev han välkomnad till sin gärning.

Jag vet knappast någon predikant, som är så pregnant i sitt uppträdande som br. Dahl. Och dock är han inte stel utan uppträder ledigt. Från Ramsberg kom han till Småland, jag var en rätt ung pojke på den tiden. Jag minns att jag beundrade Dahl för hans pregnant uppträdande, hans utomordentligt välvårdade uttal och hans varma stämma, som vittnade om innerlighet och andlig värme. Denna beundran sitter i än i dag!

Dahl blev något av en klockarfar i församlingen, han skulle allt bestyra och protokollen vittnar om att han var mångkunnig och betrodd, han var säkert mannen, som just då behövdes. Hans tid här uppe kännetecknades också av framgång.

1922 började man verksamhet i Ramsberg, d.v.s. i kyrkbyn. Följande år började denna verksamhet bära en rik frukt. Man samlades i en större sal tillhörig vännerna Hilda o. Josef Wikström. 50-årsberättelsen säger, att församlingen vid denna tid bedrev en utomordentligt livlig verksamhet både i Bäckegruvan, Granhult och Ramsberg. 1925 bildade vännerna i Ramsberg egen församling, vilken kom att samarbeta med pingstväckelsen. Man beslöt att

skänka vännerna – dottern – en nattvardskalk, vilket vittnar om att skilsmässan skedde i den rätta andan! Senare hjälpte modern i någon mån dottern med kapellbygget i Resta.

Årsmötet 1 jan. 1921 väljer församlingen ny sekreterare efter syster Augusta Berggren, som av sagt sig sysslan. Valet föll på br. Arvid Karlsson, Gäddtjärn. Han borde få par Patriotiska Sällskapets medalj för långvarig och trogen tjänst, ty han har tjänat tills nu och tjänar alltjämt. För hur länge vet jag inte, då han under året har flyttat till Köping, ledsamt nog, ville jag tillägga. Arvid Karlsson är den stilla och försynta människa, som sannerligen inte är tung på foten. Men han har lämnat spår efter sig ändå! De många väl förda protokollen bär hans karaktär och hans andes signum. Det är en lust att läsa dem!

Att br. Arvid Karlsson hör en nyare tid till vittnar en paragraf i protokoll av den 4 sept. 1921 om. Ty då skriver Karlsson om, att man talade om i ett församlingsmöte, att låta möta en predikant med bil! Det är första gången ett sådant fartvidunder nämnes i det här sammanhanget. Att det förut kunde vara svårt nog är omvittnat. Det hände att man inte kunde komma predikanten till mötes, därför att väglaget var för svårt, heter det på ett par ställen tidigare.

”Då Guds barn söka bevara Andens enhet genom fridens band låter Herren sina välsignelser komma oss till del”, skriver br. Karlsson sant och riktigt i ett sammanhang. Han är den där utomordentligt tacksamma människan, som man trivs tillsammans med. Gång på gång uttrycker han sin och församlingens tacksamhet i olika sammanhang. Vi noterar vidare:

1950 nämns för första gången ett annat modernt åkdon. Då dryftade man nämligen vid ett möte möjligheten av att hyra en buss för en färd till ett möte i Aspa. Den 4 sept. 1932 beslutar man att bygga till kapellet. Medel hade man fått genom en donation av syster Augusta Gustavsson.

Ny orgel köptes 1934. Den 17 juli 1938 gästades församlingen av den store negerhövdingens Yokas son Daniel Bokange. En stor dag i församlingens historia, ty denna församling har från början hyst stort intresse för den yttre missionen. Man har också haft ett varmt intresse för den inre missionen och annan nyttig verksamhet. Till och med min hemförsamling, Malexanders Baptistförsamling, har blivit ihågkommen, något som jag alltid kommer att minnas med tacksamhet. Till och med Ramsbergs Arbetslöshetskomm. vädjade på sin tid till församlingen och fick bidrag till sin verksamhet.

Förhållandet till Västmanlands Distriktförening av Baptistförsamlingar var från början gott. Distriktets predikanter besökte församlingen som t.ex. pastor J. A. Malmqvist, söndagsskolmissionär Vallerius m.fl. De gjorde en god och berömvärd insats i verksamheten. Men ombud till distriktårsmöten och andra sammandragningar förekommer oerhört sparsamt. Man sänder sin kollekt och sin verksamhetsberättelse och det får vara nog med det. Kanske berodde det inte på ovilja, man får ju också ta hänsyn till resekostnader i tider, då det inte fanns varken kommunikationer som nu eller så gott om slantar. Men efter hand kantrar verksamheten allt mera över åt Örebro-håll. Församlingen är beroende av evangelistkrafter och det ligger närmast till hands att få dem från bibelskolan i Örebro.

Den kris som på 30-talet skakade Svenska Baptistsamfundet gjorde sig även märkbar i denna församlings historia. Den 26 juni 1938 läste man upp ett brev fr. distriktet. I detta redogjordes för läget på fältet samtidigt som man meddelade, att beslut fattats på distriktets årsmöte att meddela församlingarna önskvärdheten av att inte använda sig av andra

predikanter än de, som utgått från Svenska Baptistsamfundets skolor. Sedan detta brev blivit läst, fattar man beslut om att lämna det utan avseende, och man fattade likaledes beslut om, att om församlingen komma att stå enig som en man, begära utträde ur Sv. Baptistsamfundet. Detta beslut kom också redan vid nästa månadmöte den 7 aug. 1938. Då fattar man nämligen ett enigt beslut att begära utträde ur den baptistiska gemenskapen.

Här är kanske platsen att säga några ord om ett par bröder, som betytt mycket för verksamheten här uppe i många år. Jag nämner först br. Erik Persson, Nyckelbäcken, sedan några år tillbaka bosatt i Granhult. Br. Persson blev församlingens föreståndare efter br. Ågren, som innehade tjänsten endast ett år. 1916 började han sin tjänst och stod kvar tills pastor Dahl kom 1920. 1923 övertog br. Persson för andra gången föreståndareämbetet och innehade det till hösten 1947, då kontakt upptogs med Lindesbergs Baptistförsamling. 1948 valdes undertecknad till föreståndare. Det var ett mycket gott och välsignelsebringande samarbete, som då kom tillstånd mellan de båda församlingarna. Eftersom undertecknad slutade sitt arbete i Lindesbergs Baptistförsamling efter några månader valdes samma år min efterträdare pastor Herbert Klesjö till föreståndare, vilken tjänst han innehade till år 1955, förra året alltså, då br. Erik Persson ånyo fick axla bördan.

Få har betytt så mycket för verksamheten och församlingen som br. Persson. Han har burit ansvaret med manlighet och mod. Det har alltid varit resning över br. Persson och han har alltid ägt detta levande intresse för verksamheten och för människors frälsning och räddning, som en föreståndare bör äga. Bön och tro har varit kännetecknande för hans gärning och lägger man därtill hans anspråkslösa uppträdande och hans innerlighet förstår man varför han kommit att betyda så mycket för denna församling och för hela bygden. Jag ville den här dagen ge honom min personliga uppskattning och mitt uppriktiga tack för den trogna gärning han utfört. Gud välsigne vår käre broder och hans hustru allt framgent!

En annan broder som betytt mycket för verksamheten är broder Ch. Wikström. Han har begåvats med ett engelskt förnamn, ett namn som bl.a. bars av den store John Wesleys bror, som blev metodismens sångare framför alla andra. Och det vilar ett drag av metodistisk helgelse över broder Charles Wikström, hans väsen påminner mest om ett formfulländat poem från romantikens dagar. Men framför allt är han den plikttrogne mannen, som i många år förvaltats församlingens kassa, och detta har han gjort med den äran.

Och här är kanske platsen att säga några ord också om dem som gått ut på fältet som vittnen från denna församling. De är inte få, och detta vittnar värtaligt om den andliga aktivitet som präglat församlingen genom åren. Här följer deras namn: K. Israelsson, C. J. Andersson, K. Hane, Hanna och Frida Berggren, Linné Eriksson, Karin Brohlin, Rut Persson, Axel Johansson, Georg Johansson, Rut Johansson (dessa tre är syskon), Åke Lilja, Maj-Britt Lilja också syskon, och till sist syskonparet Stina Gunnarsson och Sven Gunnarsson. Alla dessa har gjort en god och värdefull insats i församlingens verksamhet, dels innan de blev predikare i egentlig mening och dels som predikare vid de tider de har vistats hemma. /Stellan Baggström/.

I några år tjänade pastor Herbert Klesjö som församlingens föreståndare. Han skötte denna syssla med trohet och nit, trots att han bodde i Lindesberg och handhade vården både om Elimförsamlingen där och om baptistförsamlingen i Aspa. Denna tid kännetecknades av ett gott samarbete med Elimförsamlingen i Lindesberg. Troget åkte denna församlingens ungdomar hit upp och spelade och sjöng i mötena. En uppoffring, som vi minns med glädje och som vi är tacksamma till Gud för. Givetvis tog den långa vägen på deras krafter och det är knappast att

begära, att de skulle orka fortsätta i sådant tempo för all framtid. Men dessa vänner har inte glömt de här trakterna. Det händer än att de kommer och har någon sånggudstjänst i skolan vid Granhult, till fromma för verket.

Denna redogörelse har redan blivit för lång och det är dags för punktum finitum, slutpunkten. Men innan jag sätter den, ville jag säga, att vi med frimodighet och hopp ser framtiden an. Vi har sett tillbaka och denna tillbakablick har fyllt oss med både glädje och tacksamhet. Men vi ser också framåt, ty vi är de heliga synernas folk. Vi tackar Gud för alla, som under åren tillhört församlingen, men vi tackar också Gud för dem, som tillhör i dag. Och vi som ännu lever ser framåt i helig bidan och bön, väl vetande att den Gud som hittills har fört sitt verk till seger skall göra det även i fortsättningen. Intet är skönare än det oändliga tåget av pilgrimer och riksbyggare på vandring genom historiens skiftande och brokiga värld till den sköna stad vars byggmästare och skapare är Gud! Bländade av glansen av den himlasyn vi alla sett, drager vi vidare. Arbetet är stort, dagen är kort, visionen oändligt skön och målet evigt.

Fellingsbro den 12 sept. 1956.

Enl. uppdrag

Torgny Brehmer

Källa: Protokollsbok för Ramsbergs Baptistförsamling [Kulturhistoriska arkivet, Lindesbergs bibliotek].

Avskrift: **Leif G:son Nygård**.

Ort & datum: **Örebro den 10.9.2007**.